

læsning. Herom siger danske Lov 1—3—7: „Paa Thingene skulle først læses, hvis Kongelige Forordninger eller Befalinger blive fremstillede eller befalede at læses“. Her tales om „Forordninger“ og „Befalinger“. I Placaten af 8de October 1824, der hævder Thinglæsningen som den regelrette Bekjendtgjorelsesform, tales der om „Love og Anordninger“. Der har været, troer jeg, en meget forskjellig Opfattelse til de forskjellige Tider og er det ogsaa for Tiden hos de forskjellige Ministerier med Hensyn til, hvad der skal thinglæses. Det hænder ikke saa sjældent, at eet Ministerium lader ministerielle Resolutioner og Bestemmelser af mere almindelig Charakter thinglæse, medens det ikke skeer af et andet Ministerium. Kun det thinglæses, hvad der udgaaer til vedkommende Retsbetjente med Begjæring derom. Spørgsmaalet har en ikke saa ringe Betydning, ihvorvel der neppe kan spares Noget af de Udgifter, der i det Hele medgaae til Trykningen, da det vedrører det Spørgsmaal, om Thinglæsningen er den rette Maade at bringe Lovene til Befolkningens Kundskab paa. Der er blevet reist Spørgsmaal om en Lovordning af Forholdet ved Justitsministeriets Circulaire af 16de Marts 1852. Dengang sendte Justitsministeriet Skrivelser til de øvrige Ministerier, som havde Trykningsomkostninger paa deres Budgetter, og her benævnes de Love osv., som skulle thinglæses, noget anderledes end baade i danske Lov og i Placaten af 8de October 1824, idet her nemlig tales om Love og ministerielle Kundgjørelser. Forslaget fra Justitsministeren gik dengang ud paa, at der skulde udgives en Lovtidsende, hvori alle Love og ministerielle Kundgjørelser skulde optages; den skulde indrettes i et bekvemt Format og sendes omkring i Landet til alle forskjellige Autoriteter og communale Myndigheder, saa at man tør antage, at hvert Amtsråd, Sogneforstanderskab og Communalbestyrelse fik et Exemplar af denne Lovtidsende. Tillige blev der henstillet, om der ikke med Tidenden kunde følge som Tillæg en Tidende, hvori optoges de ministerielle Circularer og de Resolutioner, der vel kun berørte en enkelt Kreds, men hvor Spørgsmaalets Afgjørelse dog var af mere almindelig Interesse, og det allsaa var af særlig Bigtighed, at de kom til

Befolkningens Kundskab i Almindelighed. Ved Udgivelsen af en saadan Tidende var det påtænkt, at Thinglæsningen skulde aldeles bortfalde, og at Lovene skulde antages at være gyldige og tvingende for Enhver efter en vis Tids Forløb, s. Ex. 14 Dage efter Tidendens Datum, saaledes at Spørgsmaalet om, fra hvilken Tid Love maatte anses for tvingende ligeoverfor den Enkelte, vilde være afgjort. Det er et af de Spørgsmaal, der have været omstridte, hvorvidt Thinglæsning var nødvendig for at give Lovene bindende Kraft, og hvis det skulde besvares bejaende, vilde Følgen deraf blive, at Tiden for deres Krafttræden blev forskjellig paa de forskjellige Steder i Landet, da Lovene naturligvis ikke kunne komme samtidigt til Thinglæsning i alle Retskredsene; imidlertid have de fleste Retskæder, jeg troer ogsaa Domstolene, erklæret sig afgjort for den Mening, at Enhver, der kjendte en Lov, selv om den ikke var thinglæst, maatte anses for bunden ved den. Jeg troer nu, at der ved en saadan Foranstaltning vilde vindes nogen Besparelse, om end ikke nogen betydelig, i pecuniær Henseende; der vilde dernæst vindes det overordentlig store Udbytte, at alle Love og Kundgjørelser, der omfattede hele Landet, vilde blive omfendte til alle de Myndigheder, som maatte antages paa den bedste og nemmeste Maade at kunne lade dem komme til Befolkningens Kundskab. Man vilde derved udgaae det, som nu er Tilfældet, at eet Ministerium sender mange Exemplarer, og andre Ministerier kun enkelte til de forskjellige Kredse, at der ikke følges en fast og staaende Regel i saa Henseende, idet man navnlig ikke altid sørger for, at Love, der have en særlig Interesse for Befolkningen, blive udsendte i et tilstrækkeligt stort Antal Exemplarer, medens til andre Tider Love og Kundgjørelser, der have en meget mindre Interesse, blive sendte i et betydeligt større Antal Exemplarer. Jeg skulde derfor tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal. Jeg vil navnlig spørge om, hvorvidt de Forhandlinger, der have knyttet sig til Circulairet af 16de Marts 1852 om denne Sag, have ført til det Resultat, at man ikke har villet gaae ind paa Justitsministerens Henstilling, eller om man blot har stillet Sagen i